

so postavljeni od države; da se morajo te šole držati učnega načrta, ki je predpisan od države.

Ni torej nijednega razloga, zakaj bi se ta podpora za sestrni šoli v Algersdorfu in Mariboru, ki se je že več let sem dovoljevala, letos prečrta.

Predlog za podporo so potem še zagovarjali poslanci Hagenhofer, deželni odbornik dr. Link in poročevalec Fürst. Glasovalo se je o Reselnovem predlogu po imenih. 45 poslancev se je izreklo proti Reselnu, pet poslancev (Daniel, Einspinner, Resel, dr. Schacherl in Sutter) za. Podpora se je torej dovolila.

Politični ogled.

Med štajerskimi nemškimi kmeti sta dve stranki, ena pripada h krščanski ljudski stranki, druga pa k bauerbindlerjem. Bauerbindlerji so, kratko rečeno, med Nemci to, kar so nemškutarji in štajercijanci med slovenskimi kmeti. Kadar krščanska ljudska stranka ne postavi pri volitvah kmeta za kandidata, takrat kričijo: kmet naj kmeta voli! Sami pa seveda ravnaajo celo drugače. Zdaj je izpraznjeno mesto državnoborskega poslanca v gornjeshajerskih kmetijskih občinah. Ljudska stranka je postavila za kandidata kmeta Schweigerja, Bauerbindlerji pa sedaj naenkrat s kmetom niso bili zadovoljni, pozabili so na svoje geslo: kmet naj kmeta voli, in kandidatom so postavili barona Rokitskega. Med obema kandidatom je sedaj huda agitacijska borba. Poročali bomo, kdo bo zmagal.

Avtomobil in kmet. Na Dunaju so se posvetovali zaradi nove postave za avtomobile. Predsednik posvetovalnega odbora je bil slovenski liberalni poslanec dr. Ferjančič. Pozvali so se k posvetovanju samo častniki, kapitalisti in tovarnarji, a nobeden zastopnik kmetov. Nihče pa pod brezobzirnostjo avtomobilistov ne trpi toliko kakor kmet, ki bo brez moči proti njihovi drznobitri vožnji tudi po postavi, ki se namerava predlagati. Dokler se bodo ljudje vozili s konji, voli in kravami, mora zahtevati kmet, da si avtomobilisti zidajo svoje ceste, kakor imajo železnice svoj tir. Tam lahko divjajo kakor hočejo in se ubijajo in prevažajo, kakor jim ljubo.

Moravski in češki kmetje pridelujejo mnogo pese, ki služi za pridobivanje sladkorja. Da bi tovarnarji pri nakupovanju pese med seboj ne tekmovali, razdelili so si ozemlje, kjer se prideluje pesa, v okraje (rajone), kjer sme kupovati peso samo eden tovarnar. A ne dovolj, da so tako izključili vsako tekmovalje, ampak združili so se tudi v ta namen, da so pritiskali cene. Reparji, kakor se kmetje, ki pridelujejo peso, sami imenujejo, so bili tovarnarjem izročeni na milost in nemilost, zato so začeli zahtevati vladne pomoči. Vlada naj prepove pod kaznijo, da bi se smeli tovarnarji združevati v namen, da pritiskajo cene. Vlada je ubogala in predložila državnemu zboru tozadevno zakonsko osnovo, da jo sprejme. Dne 26. marca se je o tem razpravljalo. Tovarnarji delajo z vsemi silami, da bi se osnova ne sprejela. Zato se je posvetovanje o tej stvari odložilo do 3. aprila in se bodo med tem časom vršila pogajanja med kmetjskimi zastopniki in tovarnarji.

Nemška kmetjska stranka na Češkem čudovito hitro raste. Na njen program sta izvoljena samo dva poslanci, a sedaj pristopajo vedno novi poslanci iz drugih strank h kmetjski stranki. Naši nemškutarji vedno kričijo, da naj kmet kmeta voli, in mislijo, da s tem varujejo kmetjske koristi, a Nemci sami so pametnejši ter si volijo može iz različnih stanov, samo da morajo prisegati na kmetjski program.

Nemška kmetjska stranka na Češkem razglasa, da bo tudi ona varovala nemško narodnost. Ker nemška narodnost v Avstriji ni v nevarnosti, so to le prazne besede. Tudi Nemcem na Češkem je več za narodne pravice nego za kmetjski stan!

Nove utrbe v Pulju. Izkušnje v boju pri Port Arturju boče uporabiti vojaška uprava pri utrjevanju Pulja. Mornariška uprava boče zavarovati v pristanišču usidrane vojne ladje tako, da ne bo mogoče zapreti vojnim ladjam izhoda iz pristanišča. Zato so potrebne večje zgradbe, da bo vojno brodovje v popolni varnosti v vojnem pristanišču. Obenem so pa tudi potrebne utrbe ob vhodu v pristanišče, da bo sovražniku onemogočeno zapreti vhod z brandlerji. Pred 800 metrov širokim vhodom v vojno pristanišče leže Brionski otoki. Na zahodu jih loči od celine pristaniški basin, na severovzhodu pa fazanski prekop, ki je puljsko vnanje pristanišče in ga varujejo mnogobrojne dobro oborožene utrbe. Da bo pa vhod v vojno pristanišče v slučaju vojske popolnoma zavarovan, bodo zožili fazanski prekop na 400 metrov. V ta namen bodo zgradili dva nasipa. Prvi nasip bode zgrajen od utrbe Marije Lujze proti sredi prekopa in drugi od otoka Vel. Brionija mimo Perodskih utrdb proti sredi prekopa. Med obema nasipoma bode prostora le 400 metrov in mogočne utrbe bodo zabranjevale vsak sovražnikov poizkus, zapreti vhod v puljsko vojno pristanišče. Nasipa bosta široka 60 metrov in ob pričetku in na koncu 90 metrov. Zvezati ju nameravajo z mostom na vrtilo. Poleg teh zgradb pa nameravajo prekopati zemsko ožino pri takozvanih Maksovih lopah, da bo še en izhod iz vojnega pristanišča. Drugi prekop bo zadostno zavarovan po utrdbah Stoja in Bourguignon. Po dovršenih zgradbah bo imelo vojno brodovje v Pulju na razpolago tri izhode in ne bo mogoče brodovja tako zamašiti v pristanišču, kakor je bilo rusko v Port Arturju.

Dopisi.

Iz Slovenjgradca. (Nemška nestrpnost.) Dne 18. svečana je vposlalo vodstvo „Narodnega doma“ v Slovenjgradu mestnemu občinskemu uradu v Slovenjgradu kot stavbeni oblasti v slovenskem jeziku sestavljeno prošnjo za dovoljenje stavbenih sprememb pri poslopju „Narodnega doma“ hiš. št. 6 v Slovenjgradu. To stavbeno prošnjo je vrnil mestni občinski urad z dopisom z dne 5. sušca t. l. št. 189 z ukazom, isti nemški prevod pridjati, oziroma prošnjo v nemškem jeziku vložiti. Proti temu odloku je vložil znani narodnjak gosp. Jak. Vrečko v imenu „Narodnega doma“ dne 11. sušca t. l. pri ces. kr. okrajnem glavarstvu Slovenjgradec obširno pismo pritožbo zaradi zavrnitve slovenske stavbene prošnje.

Dne 18. sušca t. l. smo prejeli od c. kr. okraj. glav. Slovenjgradec pod št. 5322 sledečo rešitev:

„Ces. kr. okrajno glavarstvo ugotovi pritožbi in razsodi, da je mestni občinski urad slovenjegraški dolžan, v slovenskem jeziku sestavljeno prošnjo sprejeti, o isti poslovati in isto rešiti, ker se ima slovenski jezik v okolišču mestne občine Slovenjgradec kot v deželi navadni jezik smatrati in ker so oblasti in tudi občinski uradi v smislu člena 19 odst. 2. zakona z dne 21. smidna 1867 drž. zak. št. 142 glasom državnega temeljnega zakona dolžni, vloge strank v jeziku, v dotični deželi ali kraju dežele navadnem, sprejemati. K temu se pripomni, da imajo avtonomne oblasti in uradi sicer pravico, gotovi jezik kot njihov službeni jezik določevati, vendar jim ne pristojajo pravica, tudi od tretje osebe zahtevati, posluževati se v prometu z njimi izključno tega jezika. Da se mora slovenski jezik v političnem okraju Slovenjgradec kot v deželi navadni jezik smatrati, razvidno je iz zadnjega ljudskega štetja. Iz podatkov je posneti, da se je med 44.011 prebivalci 37.398 slovenskemu občevalnemu jeziku pripoznalo in se isti v prometu tega jezika poslužujejo. Tudi je iz teh podatkov zadnjega ljudskega štetja razvidno, da se je v mestni občini Slovenjgradec sami med 1163 prebivalci 314 slovenskemu občevalnemu jeziku pripoznalo in da se isti v prometu tega jezika poslužujejo. Proti temu odloku je dovoljeno v

smislu § 1 drž. zak. št. 101 v teku 14 dneh, računši z dnem po dnevu dostave, pri c. kr. okrajnem glavarstvu v Slovenjgradu vložiti priziv na c. kr. namestništvo v Gradec. C. kr. okrajno glavarstvo, dne 18. sušca 1905. C. kr. okrajni glavar Čapek, m. p.“

S tem so toraj mestni očetje v Slovenjgradu zopet dobili dolg nos. Slovenski kmetje, zapomnite si dobro, da so nemški mestni očetje s tem jasno pokazali, kako sovražijo vse, kar je slovenskega.

Z Uršelske gore. (Pust brez krapov.) Kakor veste, g. urednik, stanujem na visoki gori in samotarim. Ker sem rodod Korošec, si kuham tudi koroške jedi, večinoma repno župo, igliče in knole. Za pustni torek pa sem si mislil krapov speči; pa, g. urednik, še videl jih nisem. Nesreča, kaj ne? Ko sem še služil za pastirja, so nam gospodinja na pust spekli cele gare krapov; bili so skoraj tako veliki ko moj nedeljski klobuk. Od takrat vem, da je za krape treba moke in medence. Navadno vse reči kupujem v Kotljah, gortam na Koroškem; letos pa sem šel v pondeljek pred pustom za krape kupovat potrebnih rečij v Slovenjgradu, doltje na Štajersko, ker so tam medence za par krajcarjev bolj po ceni. Pa, g. urednik, kaj se mi je zgodilo? Nosim celo leto coklje in od spodaj „žoke“, po zimi volnate žoke. Ko sem šel skozi Žabjigrac, sem dvakrat coklje v blatu zgubil, in s špago sem si jih moral privezati na noge. V Slovenjgradu sem se po navadi oglašil v „Narodnem domu“. Tam sem zvedel, da bo na pustni dan huda vojska: bili se bodo v Slov. Gradu Rusi in Japonci. Šmencano, sem si mislil, to bi pa rad videl. Nisem vojak, ker so mi rekli, da imam „pretoust“ vrat, in zato sem bil silno željen, videti enkrat vojsko. Pa, g. urednik, kaj sem videl drugi dan? Otroci, fantalini in ciganice, in bogve kaj še, vse se je mešalo, kakor če so na kakem sejmu komedijantje. Tudi naširanega osla so imeli v svoji sredini; tovaršija mu je morala biti kaj po godi, ker se je vedno ponosno oziral krog sebe in prikimal. Pa mene je začelo sram biti, da sem zavoljo take neumnosti ostal čez noč v mestu in poleg tega še pozabil kupiti moke in medence in da tako nisem jedel krapov. Na tistem jo pobrišem v Staritrg k svojemu dobremu prijatelju, Španzelovemu Lovrencu. Ta je bil prej gortam na gori, zdaj pa je bogat oštr v Starem trgu. Hotel sem z njim pomarnovati in mu potožiti, kako sem prišel ob krape. Pa nova nesreča. Ko vprašam po Lovrencu, mi reče njegova gospa čisto hladno in resnobno: „Naš birt je v mestu; danes je vendar vse v Slovenjgradu, ker tam pusta obhajajo.“ — „A, štak“, sem rekel, „šeta reč je tam v mestu; pustov god obhajajo“, sem rekel; „pri mojem godu pride „žvahta“ skupaj“, sem si na tistem mislil; o srečen pust, ki imaš toliko „žvahte“, sem dalje mislil. Zdaj pa, g. urednik, z Bogom!

Plešivski samotar.

Sv. Jurij ob Ščavnici. (Nemški napisi.) Naš klobučar Postružnik še noče izprevideti, da bi v njegovih klobukih pač tudi slovenski jezik dobro služil, mesto nemških napisov „Postružnik St. Georgen a/d Stainz“. Zakaj pač naši obrtniki ne izprevidijo, da bi bilo primerno tudi slovenski jezik spoštovati in rabiti pri naznanilih in reklamah, če na Slovenskem svojo blago prodajajo, kakor naš klobučar. Tudi v Sovjaku je neki mizarški mojster Pfeifer, kateri misli, da mora tudi z nemškim napisom poleg slovenskega kazati, da zna nemško zveličavno „špraho“. Naj pogleda samo v Maribor, Ptuj ali Radgono, kateri mizar ima pač poleg nemškega tudi slovenski napis; nobeden ga nima in vendar tudi marsikateri goldinar zasluži od zaničevanih Slovencev. Mizarju Pfeiferju pa gotovo nobeden Nemec ne da krajcarja zaslužka in mu najbrž tudi ne bo, ker pri nas Nemcev ni. Proč toraj z nemškimi napisi! — Jeden, ki vse vidi.

Iz Stoperc. (Zločinca), ki je napravil dne 8. oktobra 1904 v župnikovem sadonosniku na najlepših drevesih in brajda nad 400 K veliko škodo, še c. kr. sodnija do sedaj ni našla, čeravno se nekateri s svojim govor-

jenjem in obnašanjem oblasti tako rekoč sami ponujajo.

Res čudno! Povsod se take hudobije natančno zasledujejo in se pride zločincem na sled, le v Stopercih, kjer se je zgodilo v teku 7 ali 8 let že več hudobij n. pr.: (poškodovale so se cerkvene orglje in cerkvena vrata na kor ob času spremembe orgljarske službe, pobile okna v župnikovi sobi in nametalo v njo debelo kamenje; lansko leto so se vzele polke raz farovške kuhinje, zanesle v strani in na kosce razbile, potem se je popopal na župnikovi njivi zeleni fižol, na to se je obelilo v župnikovem sadonosniku 17 najlepših žlahtnih drev, ki so vse rodile, in se porezale brajde) — ostane vse — vse prikrito in vse lepo zaspi.

Če smo tudi v Stopercih in še pod Dončko goro, a na Turškem še pa vendar le nismo. —

Dobrna pri Celju. V srce se nam že smilijo redko nasejani možgani dobrnskih nemčurjev, ki se trudijo in trudijo, da bi stuhali, kedo izmed nemčurkov bi bil najvrednejši za županski stol. Sedaj se jasno vidi razloček med slovensko pametjo in ponižnostjo na eni strani ter med nemčursko neumnostjo in napihnjenostjo na drugi strani. Pred tremi leti so se slovenski občinski odborniki po vrsti branili županske časti, danes pa nemčurji že komaj čakajo, kdo izmed njih da bo zanjaprej župan. Tak počajta no! Vso skrb za to bomo prevzeli Slovenci, in če bo na Kitajskem kje zmanjkalo županov, bomo gotovo najprej priporočali dobrnske nemčurje. Sedaj res ne vemo, ali so naši nemčurji bolj neumni ali bolj naduti. Najbrž imajo vsega tega enako mero. Je pa res že smešno. Nikdo še ne ve, kedaj bodo volitve, in že barantajo nemčurji s svojimi župani kakor jud s slabim blagom. Po naših mislih ne morejo biti ti župani velike vrednosti. Danes posadijo enega na konja, drugi dan ga vlečejo za noge in roke dol ter tiščijo drugega navzgor, da ga tretji dan vržejo na stran. Sicer je pa menda to tudi nekaj vredno, če je kedo v 'mislih' en dan župan. To veselje jim pa radi pustimo. K vsem nemčurskim 'radi-županom' sta se pridružila bojda še Nemec Auer in 'tudi-Nemec' Hasenbichl. Če je to res, bo velik križ zopet s tema. Auer je 'Ober-lajtnant' v penziju, Hasenbichl pa štacunar. Pa kaka bosta ta župana! Auer mora po letu zgodaj biti v topliški pisarni, čeravno mu je v Gradcu v deželnem zboru bojda nek gospod očital, da večkrat 'še le takrat zleze iz perja, ko gostje-topličarji gredo že iz kopeli'. Hasenbichl pa ima v svoji štacuni toliko dela, da niti za eno minuto na dan ni prost. S tema torej ni nič. Sicer se pa zdi, da gospodje ne vedo, kar ve med Slovenci vsak otrok, da je treba imeti za župana večino v občinskem odboru. Odbor pa ne pada iz nebes, ampak se voli. Za to je pa treba volilcev. Kakor pa vemo, so bili gospodje do sedaj vedno nasproti slovenskemu ljudstvu na Dobrni, zato si bo vsak volilec desetkrat premislil, predno bo dal svoj glas ljudem, kateri so po svojem mišljenju in delovanju v nasprotju s celo slovensko Dobrno. Za to pa le bolj ponižno! Slovenski volilci niso kakor na šnops navajeni nemčurski podrepaniki, da bi poslušali na nemčursko komando, ampak možje, ki se ne bojijo groženj nemčurjev, pa tudi ne gredo na lim nemčurskim zvižacem. Ne zidajte torej gradov v zrak, zakaj, če prej ne, na dan volitve se vam gotovo poderejo na glave.

Arlica pri Ribnici. (Spominčica na dve sveži gomili.) Precej nam je minola zima vzela znanec, mnogo solz se je potočilo, ali od dveh gomil se ne moremo ločiti, da bi njiju ne ozaljšali z otožno cvetko — spominčico.

Tam doli v četrtem stolu v cerkvi v Ribnici ste dolga leta sedevali skupaj ob nedeljah dve blagi mamici, Mica Zabovnik p. d. Lipužnica in pa Mica Bobovnik p. d. Pušnica. Obe ste bili po stanu kmetici, ob enem pa vzor blage žene,

ljube matere, vrle gospodinje in kar je največ vredno, prave krščanske hišne matere. Ker so bile te čednosti pri njima tako enake, pridružile so se še druge slične okolščine. Obe ste že več let boleli skoraj na enaki bolezni, enako prenašali voljno križ, dokler ga njima konečno ni odvezal ljubi Bog, ko se je prepričal o njuni stanovitnosti, in to se je zgodilo zajedno v par mesecih.

Zadnje leto ste mamici vsled bolezni le z veliko težavo še prilezli v toliko priljubljeno jima cerkev. Posebno je jela hirati M. Zabovnik. Bolezen v prsih ji ni dala počitka po dnevu, še manj pa po noči. Posebno se ji je shujšalo po novem letu, ravno ko se je poslavljala od ljubljenskih sinov, katerih eden je šel nazaj k vojakom, drugi kot dijak v šolo. Skoraj vsi so čutili ob slovesu, da bode ločitev za vselej. In res, par dni potem se ji je bolezen zopet močno shujšala. Toliko, da so jo še v zadnjih urah obiskale sestre, da je sprejela še sv. popotnico, je zaspala med molitvijo, katero je vedno izgovarjala: 'Sveta Marija, Mati božja, prosi za nas ob naši smrtni uri!' Teh prošenj Mati nebeska gotovo ni preslišala in radi upamo, da ji je bila ob sodbi mogočna zaščitnica.

Zapustila je rajna potrtega moža in tri čvrste sinove. Od teh je eden gozdar v Gornjem gradu, drugi vodja pri pijonirjih blizu Dunaja in tretji nadebuden sedmošolec v Celju. Bog jih srečno vodi do cilja sreče, za katerega jim je blaga mati toliko skrbela in delovala!

Kako je bila priljubljena pri rodbini in znancih, pokazal je obilen pogreb dne 7. januarja, katerega se je udeležil tudi čez vse ljubljene starostarice Potočnikove, veleč. g. o. Maks Pivec iz Admonta. Slovo takrat od postelje in groba rajne, pokazalo je, kolika ljubezen vezala je to družino in rodbino, prej srečno in veselo, sedaj pa tako potrto...

Minilo je sedaj še le nekaj nad dva meseca, ko je smrtni angel potrkal zopet, to pa na vrata Pušnikove hiše in odnesel seboj ljubo mater. Ta blaga duša je bila vdana vse življenje Bogu in kot gospodinja je mnogo storila v blagor svojih, moža, otrok in družine. Kolikokrat je ona urezala kruba in storila drugih dobrot za 'božji lon', ve le On, kateri ima napisana vsa dobra dela v bukvalni življenja! Plačila za vse to pa ji Bog ni odločil veliko tukaj, kjer ji je poslal hudo bolezen, temuč prihranil ji je to tembolj za — večnost! Saj pa je tudi ona dovrševala delo svojih zaslug udano s potrpljenjem, s katerim je bila v bolezni prava — mučenica. Najhujše v bolezni ji je bilo to, da radi bolezni ni mogla v cerkev. Zato je pa tembolj priganjala vso družino k maši in ko se je ta vrnila domov, izpraševala o pridigi, kolikor si je kdo mogel zapomniti. Ali to ni bila gospodinja prav po vzoru slavnega Slomška?

Kako potrpežljivo je nosila svojo bolezen, ve le On, ki jo je pokoril. Nič tožbe, nič godrnjanja! In ko je nastopil zadnji boj, zaklicala je še ganljivo: 'O ljubi Jezus, sedaj me ne zapusti!' nakar je v kratkem mirno zaspala. Ali si je mogoče še misliti lepše zadnje ure?

Tudi ta pogreb, dne 16. sušca, bil je jako ganljiv. Ko so čast. g. župnik govorili v cerkvi zadnje slovo, jokalo je skoraj vse. Enako tudi na pokopališču, kjer so solze moža, otrok, rejencev in prijateljev v obilnej meri kazale ljubezen, hvaležnost in žalost za blago rajno.

Naj počivata obe dobri mamici v blagem miru!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Osebnosti. Na mesto rudarskega nadkomisarja Salomona, ki je prestavljen v Št. Pölten, pride v Celje rudarski nadkomisar Franc Aggermann pl. Bellenberg iz Brüxa na Češkem.

S pošte. G. Vincencu Zorko v Št. Andražu v Slov. gor. se je podelilo tamošnje mesto poštnega odpravitelja.

S šole. Okrajni šolski svet celjski je izrekel v svoji zadnji seji zahvalo g. Francu Friedrich, načelniku okr. šolskega sveta v Libojah, za ustanovitev tamošnje šolske kuhinje, in tamošnjemu nadučitelju g. Jožefu Košenina za otrokom podeljene obede.

Prememba posesti. Papirno tovarno v Jurkloštru je kupil jurkloštarski graščak za 16.345 K.

Mariborske novice. V mestu, posebno v Graškem predmestju so se zadnji čas množile tatvine. V več stanovanjih je bila ukradena obleka, mleko, žemlje itd. Slednjič so vendar prišli na sled tatvici. V Tegetthofovi ulici so zapazili dne 24. t. m. neko žensko, kako se je hotela vtihotapiti v neko stanovanje. Predno pa je prišla policija, zbežala je ženska ter se skrila v Carnetijevi ulici v klet neke hiše. Tam so jo zasledili in prijeli. Ime ji je Marija Löschner in je doma iz Gornještajerskega. — V Studencih pri Mariboru so v noči od 26. na 27. t. m. neznani zlikovci spustili voz, nabasan s posodo po cesti, ki pelje mimo cerkve sv. Jožefa proti Dravi. Ne le samo vsa posoda ampak tudi voz je močno poškodovan. Upamo, da bo orožništvo zasledilo storilce. — Pri mariborskem občinskem svetu se sedaj izdelujejo določbe, s katerimi bi se prepovedali slovenski napisi na prodajalnah. Od 24 tisoč prebivalcev so našli v Mariboru čez 4000 Slovencev in vendar si upa mestni svet kršiti pravico tem 4000 Slovincem. Višje oblasti so dolžne ta nepostaven sklep preprečiti oziroma istega razveljaviti. — Kje da bo stal novi most, se sedaj še nič ne ve. Nekateri ga hočejo imeti od glavnega trga do Bergstrasse, drugi pa v nadaljevanje Vitrinjske ulice. V nadaljevanju Badgasse, kjer bi bil most najpripravnější in najcenejši, ker bi ne bilo treba na levem bregu Drave nič odkupiti, na desnem pa samo nekaj hiš, pa nočejo zidati, ker bi s tem prišel 'Narodni dom' na prelep prostor. Naši Nemci ne privoščijo Slovincem niti ene ugodnosti. — V sredo, dne 29. t. m. popoldne se je vstrelil Otmar Koroschetz, sin trgovca. Ustrelil se je v sence. Ker še ni bil takoj mrtev, prepeljali so ga v bolnišnico, kjer je pa kmalu umrl.

Umrl je povsod dobro poznan in čislán Janez Lopič, posestnik v Cirknici pri Št. Ilju v Slov. gor. Bil je vrl narodnjak! N. v m. p.! — V Št. Ilju v Slov. gor. je umrla dne 27. t. m. gospa Marija Reppnig.

Iz Št. Ilja v Slovenskih goricah se nam poroča: Tudi pri nas so, kakor v Sladini, neznani zlikovci položili čez tir debela debla en kilometer od postaje. K sreči je pa poštni vlak do postaje samo tiščal debela in se ni zgodila torej nobena nesreča. Orožništvo je prijelo kočarska sina Franca in Jožefa Hauptmann, ki sta oba na sumu, da sta to storila.

Št. Ilj v Slov. gor. Pretekli teden so orožniki nekega šolarja iz slavne nemške šole gonili nekaj časa po Šentilju, potem pa so ga odpeljali v Maribor in ga tam izročili okrožnemu sodišču. To je pač nadepolna mladina! In katero šolo obiskuje? Slavno nemško šolo! Žal, da so otroci nemške šole večinoma otroci slovenskih starišev. Sprejmejo jih radi v nemško šolo, samo da je večje število! Zato je nekdo prav rekel: 'Če jim je samo za to, da imajo polne klopi, jim tudi jaz posodim — par telet, da jih tam privežejo, bo pa večje število.' Imenitna misel! Ne naučijo se v nemški šoli itak otroci ne mnogo, samo da je večje število. Dela pa otrok, kar sam hoče, saj učitelja ne razume, kadar daje dobre nauke. Zato pa tudi zunaj šole ne zna brzdati svojih strasti, če se tega ne nauči že v šoli, in tako mora kmalu vmes poseči žandar in sodnija. Slovenski stariši, ki ste bili dozda tako slepi, ali se vam še tudi zdaj ne bodo odprle oči! Vi ste pošteni, kakšni pa bodo vaši otroci, če hodijo v take